

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

Dato: 5. december 2011

HHJ/ J.nr. 2011-7005

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 1. november 2011 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 31 (SOU Alm. del).

Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 31:

"Ministeren bedes redegøre for om kommunens opkrævning af gebyr for madlavning er i overensstemmelse med gældende lov, jf. artiklen "Handicappede skal betale for madlavning" fra dr.dk den 24. okt. 2011 08.12?"

Svar:

Jeg lægger til grund for besvarelsen, at de i artiklen nævnte sager vedrører betalingsreglerne for madservice efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, og vil på den baggrund redegøre for reglerne for betaling for madservice efter serviceloven.

Kommunalbestyrelsen har efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3, pligt til at sikre, at personer, der har behov herfor, får tilbudt madservice. Beboerne i botilbud og plejeboliger mv. betaler for madservice efter servicelovens § 83, stk. 1, nr. 3. Betalingsreglerne følger af servicelovens § 161. Ved fastsættelsen af betalingen kan kommunen højst medregne de gennemsnitlige, langsigtede omkostninger, der er forbundet med tilbuddet. Personaleudgifter til fremstilling af maden kan medtages i betalingen.

Pr. 1. juli 2009 indførtes et loft over betalingen for madservice, således at beboere i botilbud og plejeboliger mv., ikke kan opkræves mere end 3.170 kr. pr. mdr. for fuld forplejning (2011-niveau). Formålet med indførelsen af loftet har været at sikre, at ingen beboere kan opkræves mere end dette beløb, uanset at kommunerne kan have et omkostningsniveau, der er højere end loftet. Kommunalbestyrelsen kan dog aldrig opkræve mere end det, de gennemsnitlige, langsigtede omkostninger tilsiger.

Når beboere i plejeboliger eller botilbud deltager i køkkenaktiviteter, herunder madproduktion, skal kommunalbestyrelsen foretage en forholdsmæssig beregning af beboerens betaling for madservice. Det afgørende er, om beboerens deltagelse er behovsbestemt som led i genoptræning, vedligeholdelsestræning og/eller som led i en socialpædagogisk indsats, der har til formål at opretholde eller forbedre beboerens funktionsevne. Beboerens egenbetaling skal således afspejle omfanget af hjælpen, der gives til henholdsvis madservice, træning, socialpædagogisk bistand eller støtte til madlavning som praktisk hjælp.

Løftet over beboernes egenbetaling sikrer, at ingen beboere i botilbud eller plejeboliger kommer til at betale mere end lovens maksimumbeløb. Og de, der deltager i fremstillingen af maden, skal betale mindre. Kommunalbestyrelserne har desuden mulighed for at nedbringe egenbetalingens størrelse yderligere ved at give tilskud til madserviceordningerne.

Det foreliggende grundlag giver ikke mulighed for at vurdere, hvorvidt kommunens beslutning om opkrævning af gebyr for madlavning er i overensstemmelse med gældende lovgivning. Såfremt man som modtager af madservice er utilfreds med kommunens afgørelse, eller hvis man ikke mener, at egenbetalingen er korrekt, har man mulighed for at klage. Klager over konkrete afgørelser behandles af Det Sociale Nævn. Endelig kan jeg nævne, at Statsforvaltningerne fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder.

Jeg henviser desuden til min besvarelse af S 381 af 3. november 2011.

Karen Hækkerup

/ Eva Pedersen